

ABUZ ÎN SERVICIU PRIN VĂTĂMAREA INTERESELOR LEGITIME ALE I.G.P.R. CLASAREA CAUZEI. ATINGERE MINIMĂ ADUSĂ INTERESELOR. OBSERVAȚII CRITICE

Dan-Sebastian Chertes*

Rezumat: *Articolul analizează o soluție de clasare dispusă într-un dosar privind infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, care a fost reținută în legătură cu modalitatea de aplicare a suspendării dreptului de a conduce după clasarea unui dosar penal privind un accident rutier. Sunt examinate premisele acuzației, raționamentul organului de urmărire penală pentru a clasa cauza ca urmare a constatării lipsei unei atingeri minime aduse intereselor legitime ale I.G.P.R. și limitele noțiunii de „vătămare a intereselor legitime”. În final, sunt formulate observații critice asupra soluției și o propunere de lege ferenda privind regimul aplicării și contestării sancțiunii complementare în ipoteza particulară reținută de speța analizată.*

Cuvinte-cheie: *abuz în serviciu; clasare; contravenție; suspendarea dreptului de a conduce autovehicule; sancțiune complementară; interes legitim vătămat*

Summary: *The article examines a dismissal order issued in a case concerning the offence of abuse of office where the public official obtained an undue benefit for himself or another, in connection with the manner in which the suspension of the right to drive was imposed following the dismissal of a criminal case arising from a road traffic accident. It analyses the premises of the accusation, the prosecutor's reasoning in dismissing the case on the ground that only minimal prejudice was caused to the legitimate interests of the I.G.P.R., and the limits of the notion of “prejudice to legitimate interests”. Finally, the article offers critical observations on the solution adopted and a de lege ferenda proposal concerning the regime governing the imposition and challenge of the complementary penalty in the circumstances of the case.*

Keywords: *abuse of office; dismissal of the case; administrative offence; suspension of the right to drive; complementary penalty; infringement of the legitimate interest*

* Dan-Sebastian Chertes este avocat specializat în drept penal, editor-șef al Jurnalului Baroului Cluj și consilier în Consiliul Baroului Cluj. Poate fi contactat la adresa de e-mail: contact@chertes.legal.

1. STAREA DE FAPT

1.1. ACCIDENTUL RUTIER INIȚIAL

S-a reținut că, la data de 23.06.2023, s-a produs un accident rutier în care pasagerii și șoferul unuia dintre autoturismele implicate au suferit vătămări corporale. S-a considerat că șoferul acestui autoturism, A.B., ar fi efectuat un viraj la stânga pentru a intra pe o stradă adiacentă, moment în care a intrat în coliziune cu un autoturism aparținând Inspectoratului Teritorial al Poliției de Frontieră Sighetu Marmăției, aflat în misiune de serviciu și care avea în funcțiune sistemele acustice și cele luminoase, de culoare albastră.

Pentru că vătămrile persoanelor aflate în autoturismul condus de șoferul considerat ca fiind vinovat de producerea accidentului nu au depășit 90 de zile de îngrijiri medicale, nu a putut fi reținută infracțiunea prevăzută de art. 196 alin. (2) C.pen. Prin urmare, procurorul de caz a emis o ordonanță de clasare, considerându-se că fapta nu este prevăzută de legea penală.

Ordonanța de clasare nu a analizat și nici nu s-a pronunțat asupra culpei vreunui șofer în producerea accidentului, având în vedere că elementul de tipicitate care nu era îndeplinit și care a justificat clasarea cauzei privea neîndeplinirea condițiilor reținute de art. 194 alin. (1) C.pen. – depășirea unui anumit prag al numărului de zile de îngrijiri medicale care să califice fapta ca infracțiune.

La momentul producerii accidentului rutier, conducătorului auto care a efectuat virajul la stânga, fiind considerat vinovat de accident, i s-a reținut permisul de conducere de către agentul de poliție C.D. din cadrul Poliției Mun. Sighetu Marmăției – Biroul Rutier, eliberându-i-se o dovadă cu drept de circulație, care a fost prelungită succesiv, până la data de 17.02.2025.

Modalitatea în care, ulterior clasării cauzei, a fost soluționată problema suspendării dreptului de a conduce a șoferului autoturismului considerat inițial vinovat de producerea accidentului a generat sesizarea din oficiu privind comiterea a două infracțiuni de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. (1) C.pen.

1.2. PREMISA ABUZULUI ÎN SERVICIU. ACTUL CARE A DETERMINAT SUSPENDAREA DREPTULUI DE A CONDUCE VS. CEL CARE AR FI TREBUIȚ SĂ DETERMINE ACEASTĂ SUSPENDARE

Cele două infracțiuni de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit au fost imputate, prin ordonanța de efectuare în continuare a urmăririi penale¹⁾, astfel:

- Șefului serviciului rutier din cadrul I.P.J. Maramureș, suspectul E.F., pentru emiterea dispoziției din data de 18.02.2025, cu încălcarea dispozițiilor art. 103 alin. (1) lit. d) pct. 2 și alin. (1)¹ din O.U.G. nr. 195/2002 și nedisponerea suspendării dreptului de a conduce autoturisme față de conducătorul auto A.B. pentru o perioadă de 90 de zile, cauzând o vătămare intereselor legale ale Inspectoratului General al Poliției Române ca autoritate competentă în domeniul circulației pe drumurile publice privind aplicarea și exercitarea controlului privind respectarea normelor din acest domeniu și obținând un folos necuvenit pentru conducătorul auto A.B., constând în nesuspendarea dreptului de a conduce autoturisme pe o perioadă de 90 de zile;

¹⁾ Ordonanța de efectuare în continuare a urmăririi penale a fost emisă de PICCJ – DNA – ST Cluj, la data de 11 septembrie 2025, într-un dosar instrumentat de această unitate de parchet.

- Agentul de poliție C.D. din cadrul Poliției Municipiului Sighetu Marmației – Biroul Rutier, care a reținut la data accidentului permisul de conducere al conducătorului auto A.B., pentru că și-a îndeplinit în mod necorespunzător atribuțiile de serviciu de agent constatator al contravenției din data de 23.06.2023, prin aceea că la data de 13.02.2025 a emis un proces-verbal de sancționare a conducătorului auto amintit, cu încălcarea dispozițiilor art. 103 alin. (1) lit. d) pct. 2 și alin. (1)¹ din O.U.G. nr. 195/2002 și art. 13 alin. (3) din O.G. nr. 2/2001, cauzând o vătămare intereselor legale ale Inspectoratului General al Poliției Române ca autoritate competentă în domeniul circulației pe drumurile publice privind aplicarea și exercitarea controlului privind respectarea normelor din acest domeniu și obținând un folos necuvenit pentru conducătorul auto A.B., constând în posibilitatea suspendării sancțiunii complementare a suspendării dreptului de a conduce autoturisme prin obținerea unui certificat de grefă.

Sintetic, reproșul organelor de urmărire penală a fost că cei doi suspecți, ulterior clasării dosarului penal deschis ca urmare a accidentului rutier, nu au procedat corect la momentul la care ar fi trebuit să dispună asupra aplicării sancțiunii complementare a suspendării dreptului de a conduce pe perioadă determinată față de șoferul A.B.

Organele de urmărire penală au considerat că modul corect în care ar fi trebuit să se procedeze ar fi fost ca șeful serviciului rutier, suspectul E.F., prin dispoziție, în baza art. 103 alin. (1) lit. d) pct. 2 și alin. (1)¹ din O.U.G. nr. 195/2002 să dispună acest lucru, ca o consecință a soluției de clasare emisă în dosarul penal inițial.

În schimb, în mod defectuos, suspendarea dreptului de a conduce s-a făcut în baza procesului-verbal încheiat la data de 13.02.2025 de agentul de poliție C.D. din cadrul Poliției Mun. Sighetu Marmației – Biroul Rutier și a raportului de reținere a permisului cu propunere de suspendare a exercitării dreptului de a conduce pentru 90 de zile, încheiat consecutiv procesului-verbal de contravenție. Prin procesul-verbal, a fost sancționat A.B. pentru contravenția comisă la data de 23.06.2023, momentul accidentului rutier.

Față de procesul-verbal de contravenție, A.B. a formulat plângere contravențională, fapt ce a permis acestuia să obțină suspendarea de drept a sancțiunii complementare a suspendării dreptului de a conduce și, care, conform organelor de anchetă, a constituit un folos necuvenit.

2. CLASAREA CAUZEI. ATINGEREA MINIMĂ ADUSĂ INTERESELEI LEGITIME ALE I.G.P.R.

Din ordonanța²⁾ de clasare a cauzei pentru infracțiunile de abuz în serviciu redate mai sus, se relevă câteva elemente relevante care au condus la această soluție, stabilindu-se ca temei de clasare art. 16 alin. (1) lit. b) teza I C.proc.pen.

S-a argumentat, în acord cu reținerile Deciziei nr. 405/2016 a Curții Constituționale³⁾, că una dintre condițiile necesare reținerii infracțiunii de abuz în serviciu este ca atingerea adusă intereselor protejate de norma legală să fie de o anumită gravitate. S-a considerat că această condiție nu a fost îndeplinită pentru niciuna dintre faptele imputate celor doi suspecți.

Față de suspectul E.F., șeful serviciului rutier, s-a reținut că acesta nu a dispus suspendarea dreptului de a conduce a șoferului A.B., conform prevederilor art. 103 alin. (1) lit. d) pct. 2 și alin. (1)¹ din O.U.G. nr. 195/2002, pentru că, la data de 13.02.2025 suspectul C.D., agent de poliție, încheiase procesul-verbal de contravenție pentru contravenția comisă la data accidentului rutier, iar implementarea unei suspendări a dreptului de a conduce atât în baza dispoziției șefului serviciului rutier, cât și în baza procesului-verbal de contravenție, ar fi condus la o dublare a perioadei de timp pe care ar fi operat sancțiunea complementară.

²⁾ Emisă de PICCJ – DNA – ST Cluj, la data de 16 aprilie 2026.

³⁾ Publicată în M. Of. nr. 517 din 8 iulie 2016.

Această conduită omisivă a șefului serviciului rutier, deși a fost considerată ca reprezentând un „*raționament eronat prin care s-a prioritarizat evidența informatică a drepturilor de a conduce în defavoarea efectelor juridice a actelor administrative emise*”, nu s-a putut reține că a urmărit să producă o vătămare a intereselor I.G.P.R. prin aplicarea eronată a normelor privind suspendarea dreptului de a conduce, ci a fost motivată de dorința de a nu dubla perioada de suspendare a dreptului de a conduce.

Prin urmare, s-a concluzionat că fapta lui E.F., comisă în aceste condiții, „*a adus o vătămare minimă interesului I.G.P.R. de aplicare a normelor rutiere și deci nu este îndeplinită condiția unei minime gravități a faptelor*”.

Față de agentul de poliție C.D., care a încheiat procesul-verbal de contravenție din data de 13.02.2025, s-a reținut că, încheierea procesului-verbal a fost determinată de informațiile primite de la personalul Serviciului Rutier, care ar fi solicitat încheierea acestui act pentru a putea dispune asupra dreptului de a conduce a șoferului A.B.

S-a concluzionat față de acesta că o astfel de conduită, chiar dacă a încălcat prevederile legale edictate de Codul Rutier, „*a adus o vătămare minimă interesului I.G.P.R. de aplicare a normelor rutiere și deci nu este îndeplinită condiția unei minime gravități a faptelor*”.

3. OBSERVAȚII CRITICE

Soluția de clasare mai sus detaliată comportă o analiză multifacetată prin raportare la elementele speței. Considerăm însă necesar a reaminti prioritar cadrul legal contravențional aplicabil.

3.1. CADRUL LEGAL APLICABIL

42

Un prim aspect relevant ține de reglementarea sancțiunii suspendării exercitării dreptului de a conduce, pe timp limitat.

Conform art. 95 alin. (1) din O.U.G. nr. 195/2002 (Codul rutier) „*încălcarea dispozițiilor prezentei ordonanțe de urgență (...) constituie contravenție și se sancționează cu avertisment ori cu amenda ca sancțiune principală și, după caz, cu una dintre sancțiunile contravenționale complementare prevăzute la art. 96 alin. (2)*”.

Art. 96 alin. (1) din același act normativ reține că „*sancțiunile contravenționale complementare au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege și se aplică prin același proces-verbal prin care se aplică și sancțiunea principală a amenzii sau avertismentului*”, iar alin. (2) enumeră printre sancțiunile contravenționale complementare și suspendarea exercitării dreptului de a conduce, pe timp limitat.

Din logica textelor legale și din interpretarea sistematică a acestora, reiese că sancțiunea complementară nu poate exista fără o sancțiune principală, care se aplică printr-un proces-verbal. De asemenea, este evident că suspendarea exercitării dreptului de a conduce nu poate avea altă natură decât aceea a unei sancțiuni complementare.

Particularizând, conform art. 103 alin. (1) lit. d) și alin. (1)¹ din O.U.G. nr. 195/2002, în situația în care s-a dispus clasarea cauzei în ipoteza unui accident de circulație din care a rezultat rănirea cel puțin a unei persoane, accident produs ca urmare a încălcării de către conducătorul de autovehicul a unei reguli de circulație pentru care Codul rutier prevede suspendarea exercitării dreptului de a conduce, clasare întemeiată pe art. 16 alin. (1) lit. b) C.proc.pen., suspendarea se dispune de către șeful poliției rutiere pe raza căreia a fost săvârșită fapta, printr-o dispoziție emisă de acesta.

Reiese deci, că, pe cale de excepție, în cazul clasării cauzei, suspendarea exercitării dreptului de a conduce, ca sancțiune complementară, se dispune de șeful poliției rutiere, printr-o dispoziție, ca act administrativ, „ocolind” procedura încheierii unui proces-verbal de contravenție, care ar trebui să încadreze fapta comisă într-un text sancționator contravențional, cu posibilitatea șoferului pretins vinovat de a depune plângere față de procesul-verbal încheiat.

Această diferență de abordare a legiuitorului privind actul prin care se dispune suspendarea exercitării dreptului de a conduce, proces-verbal încheiat de agent constatator sau dispoziție a șefului poliției rutiere, a generat, în realitate, acuzația de abuz în serviciu analizată.

3.2. A EXISTAT SAU NU O VĂTĂMARE A INTERESELOR LEGITIME ALE I.G.P.R.?

După cum am arătat *supra* (pct. I și II), cele două infracțiuni de abuz în serviciu ar fi fost comise prin omisiunea șefului poliției rutiere de a suspenda, prin dispoziție proprie, dreptul de a conduce al șoferului considerat vinovat și respectiv, prin acțiunea agentului rutier de a întocmi procesul-verbal de contravenție prin care s-a constatat contravenția comisă și prin care s-a operat în sistemul intern evidențierea suspendării dreptului de a conduce, această alegere eronată a actului administrativ prin care s-a aplicat sancțiunea complementară, conducând la obținerea de către șoferul vinovat a unui folos necuvenit, constând în posibilitatea suspendării acestei sancțiuni prin depunerea plângerii contravenționale și, implicit, vătămându-se interesele I.G.P.R. de aplicare și exercitare a controlului asupra respectării normelor privind circulația pe drumurile publice.

Relativ la noțiunea de „vătămare a intereselor legitime”, este important de subliniat că noțiunea nu este definită legal.

Raportat la această noțiune jurisprudența Curții Constituționale⁴⁾ a reținut că „*prin expresia «vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice» se înțelege lezarea sau prejudicierea morală, fizică sau materială, adusă intereselor legale ale unor asemenea persoane. Vătămarea drepturilor ori a intereselor legale ale unei persoane presupune știrbirea efectivă a drepturilor și intereselor legitime, în orice fel: neacordarea acestora, împiedicarea valorificării lor etc., de către funcționarul care are atribuții de serviciu în ceea ce privește realizarea drepturilor și intereselor respective. Totodată, Curtea reține că, potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, «interes» reprezintă acțiunea pentru satisfacerea anumitor nevoi, acțiunea de a acoperi unele trebuințe, folos, profit. Interesul este legal dacă acesta este ocrotit sau garantat printr-o dispoziție normativă. De asemenea, paguba cauzată persoanei fizice sau juridice trebuie să fie certă, efectivă, bine determinată, întrucât și în raport cu acest criteriu se apreciază dacă fapta prezintă, sau nu, un anumit grad de pericol social*”.

În speță, acuzația a reținut că rezultatul omisiunii, respectiv acțiunii mai sus detaliate a constat în vătămarea intereselor legitime ale I.G.P.R., prin împiedicarea aplicării și exercitării controlului asupra respectării normelor privind circulația pe drumurile publice.

În conformitate cu art. 2 din O.U.G. nr. 195/2002, „*îndrumarea, supravegherea și controlul respectării normelor de circulație pe drumurile publice se fac de către poliția rutieră din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, care are obligația să ia măsurile legale în cazul în care constată încălcări ale acestora*”.

Acuzarea a susținut că acest text legal ilustrează un interes legitim al I.G.P.R., anume acela de a controla respectarea normelor de circulație pe drumurile publice și, în caz de încălcare a acestora, de a sancționa persoanele vinovate.

⁴⁾ A se vedea Decizia CCR nr. 405 din 15 iunie 2016, par. 84, publicată în M. Of. nr. 517 din 8 iulie 2016.

Din starea de fapt reiese însă că șoferul considerat vinovat de comiterea accidentului de circulație a fost sancționat contravențional și i-a fost aplicată sancțiunea complementară a suspendării exercitării dreptului de a conduce, fructificându-se interesul legitim al I.G.P.R. de sancționare a persoanelor vinovate de fapte care constituie contravenții.

Mai mult, acuzația de abuz în serviciu nu a fost fundamentată niciun moment prin raportare la o greșită aplicare a sancțiunii principale sau a celei complementare, pentru a se argumenta că interesul legitim ar fi fost vătămat prin prisma unei incomplete sancționări a persoanei vinovate, ci doar la faptul că actul administrativ prin care sancțiunea complementară a fost aplicată nu a fost emis de persoana care ar fi trebuit din cadrul I.G.P.R., respectiv de șeful poliției rutiere.

Faptul că actul administrativ prin care a fost dispusă sancțiunea complementară a suspendării dreptului de a conduce a permis o mai eficientă suspendare a efectelor acestuia, respectiv a sancțiunii complementare aplicate, pentru că vorbim de un proces-verbal de contravenție, nu de o dispoziție a șefului serviciului rutier, nu poate să conducă la concluzia că interesul legitim al I.G.P.R. de a sancționa încălcările legislației rutiere ar fi fost vătămat, pentru că exercitarea unui interes aparent legitim nu este condiționată de posibilitățile ulterioare de a combate efectele, eventual abuzive, ale acestei exercitări.

De altfel, dispoziția șefului serviciului rutier poate fi suspendată pe calea contenciosului administrativ, până la soluționarea pe fond a cererii de anulare a actului, după cum s-a și reținut în jurisprudență⁵⁾.

Nefiind prin urmare o diferență de efecte, ci doar de momentul la care actul prin care a fost aplicată o sancțiune complementară poate fi suspendat, nu poate fi susținut cu temei că am avea o vătămare, chiar minimă, a intereselor legitime ale I.G.P.R., doar pentru că există posibilitatea unei astfel de suspendări.

Protecția interesului legitim al I.G.P.R. de sancționare a persoanei vinovate de comiterea unor contravenții se limitează la momentul aplicării sancțiunii prevăzute de lege, dar nu poate să depășească acest moment. Astfel, suspendarea ulterioară a acestor sancțiuni, pe calea unei acțiuni în contencios, iese din sfera de protecție amintită.

Ne întrebăm dacă optica acuzării ar fi fost, în speță, diferită în măsura în care șoferul vinovat nu ar fi ales să depună plângerea contravențională și să suspende efectele sancțiunii complementare, ci ar fi preferat să aștepte, până la final, curgerea perioadei de suspendare a dreptului de a conduce. Am fi putut discuta de o vătămare a intereselor legitime ale I.G.P.R. doar dacă șoferul ar fi ales să depună o astfel de plângere? Dacă da, atunci nu am putea argumenta că infracțiunea de abuz în serviciu s-ar fi consumat nu prin acțiunea funcționarului public, ci prin acțiunea șoferului?

În speță, considerăm că, atâta timp cât I.G.P.R., prin intermediul unuia dintre funcționari, în speță agentul constatator, și-a exercitat atribuția de sancționare a persoanei considerate vinovate de comiterea accidentului, chiar dacă actul administrativ emis a permis o mai ușoară suspendare a efectelor sancțiunii complementare, nu putem discuta de vreo minimă vătămare a unor interese legitime, motiv pentru care soluția de clasare a reținut în mod greșit acest argument.

3.3. DE LEGE FERENDA. ELIMINAREA POSIBILITĂȚII CA ȘEFUL SERVICIULUI RUTIER SĂ APLICE SANCTIUNEA COMPLEMENTARĂ ÎN LIPSA UNUI PROCES-VERBAL DE CONTRAVENȚIE

Speța analizată a mai relevat un aspect cât se poate de important: diferența de tratament existentă între ipoteze contravenționale identice. Pentru a nu crea un exemplu de școală diferit, rămânem ancorați în starea de fapt din speța analizată *supra*.

⁵⁾ A se vedea, de exemplu: Trib. Arad, secția a III-a Contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale, sent. civ. nr. 832 din 16 septembrie 2025, cod RJ 73d72543e, disponibilă la adresa <https://rejust.ro/juris/73d72543e>

Astfel, în situația șoferului amintit, dispunându-se soluția clasării, conform art. 103 alin. (1) lit. d) și alin. (1)¹ din O.U.G. nr. 195/2002, suspendarea exercitării dreptului de a conduce ar fi trebuit să se dispună de către șeful poliției rutiere pe raza căreia a fost săvârșită fapta.

În acest caz, prevederile legale fac o excepție de la regula conform căreia sancțiunile complementare însoțesc o sancțiune principală, constatată printr-un proces-verbal, permițând suspendarea dreptului de a conduce prin dispoziția șefului poliției rutiere fără ca acesta să încheie și un proces-verbal. După cum am văzut, o astfel de dispoziție, ca act administrativ, nu urmează procedura de contestare specifică domeniului contravențional, iar suspendarea efectelor sancțiunii complementare aplicate nu intervine de drept la momentul atacării actului administrativ, fiind necesară solicitarea suspendării efectelor actului administrativ până la soluționarea cererii de anulare a acestuia.

În schimb, în situația unui accident rutier care are aceleași coordonate în privința regulii de circulație încălcate care conduce la suspendarea dreptului de a conduce, dar produce doar pagube materiale, șoferul vinovat va avea posibilitatea de a formula o plângere contravențională față de procesul-verbal încheiat de agentul constatator, plângere care va suspenda de drept sancțiunea complementară aplicată.

Cele două ipoteze, deși identice prin raportare la contravenția comisă, discriminează șoferul vinovat prin prisma procedurii de contestare aplicabile și a momentului redobândirii dreptului de a conduce până la soluționarea cauzei în fond.

Din acest motiv, considerăm că, *de lege ferenda*, în ipotezele prevăzute de art. 103 alin. 1 lit. c) și d) din O.U.G. nr. 195/2002, unde actul prin care se dispune sau se menține ca temeinică soluția de clasare, se dispune achitarea sau încetarea procesului penal nu stabilește expres regula de circulație încălcată pentru care O.U.G. nr. 195/2002 prevede suspendarea dreptului de a conduce și nu stabilește nici persoana care se face vinovată de încălcarea ei, se impune a se urma aceeași procedură de suspendare a dreptului de a conduce, ca sancțiune complementară aplicată, încheindu-se un act administrativ care să aibă aceleași regim de contestare ca procesul-verbal de contravenție, în sensul suspendării de drept a sancțiunii complementare la momentul depunerii plângerii șoferului considerat vinovat.

4. (ÎN LOC DE) CONCLUZII

Prezenta analiză jurisprudențială a fost intenționat limitată la doar câteva subiecte, care pot genera dezbateri mult mai extinse și, prin urmare, nu reprezintă o analiză exhaustivă. Credem însă că ele pot fi și ar merita dezvoltate, chiar și numai dacă ne-am raporta la analiza noțiunii de „interes legitim” ca element de tipicitate al infracțiunii de abuz în serviciu.